

PJESMA O KUJI

Jutros je kuja pri štali,
gdje rogoz se zlati pod gredom,
oštenila sedmero malih,
riđih štenadi redom.

I jezikom, sve do tmine,
mati ih češljala nježna;
od trbuha njene topline
voda se topila snježna

A uveče, kao i vazda,
kad koke na lijegala kreću,
tmuran je stigao gazda
i strpao štenad u vreću.

Trčati snijegom je stala
slijedeć mu tragove hoda
i dugo uz val do vala
hladna se mreškala voda.

A kad se od trčanja vruća
i znojna probi kroz sjene,
njoj se mjesec vrh kuća
ko njeno pričini štene.

U plavet je zurila jasnu
i cvilila nasred druma,
a mjesec na putu kasnu
sakri se iza huma.

I tiho, kao kad s brijega
za bačenim kamenom kreće,
ko zlatne zvijezde sred snijega
kotrljahu oči se pseće.

1915.

(Krklec)